Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTES TAMARAS ČAPETAS [*TAMARA ĆAPETA*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2024. gada 14. martā [1]

Lieta C-535/22 P

Aeris Invest Sàrl
pret
Eiropas Komisiju,

Vienoto noregulējuma valdi (VNV)

Apelācija – Ekonomikas un monetārā politika – Banku savienība – Vienotais noregulējuma mehānisms – Regula (ES) Nr. 806/2014 – 18. pants – Noregulējuma nosacījumi – 15. pants – Noregulējuma mērķi – 22. pants – Noregulējuma instrumentu vispārējie principi – LESD 296. pants – Pienākums norādīt pamatojumu – Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants – Atcelšanas prasība un prasība par zaudējumu atlīdzināšanu – *Banco Popular* noregulējums)

I. Ievads

1. Vienotais noregulējuma mehānisms (turpmāk tekstā – "VNM") tika izveidots 2014. gadā [2]. Pirmo reizi tas tika izmantots 2017. gada 6. jūnijā attiecībā uz *Banco Popular Español, SA* (turpmāk tekstā – "*Banco Popular*").

2. Apelācijas sūdzības iesniedzējs *Aeris Invest Sàrl* (turpmāk tekstā – "*Aeris Invest*") ir juridiska persona saskaņā ar Luksemburgas tiesībām, kas bija *Banco Popular* akcionārs pirms šīs bankas noregulējuma shēmas [3] pieņemšanas. Fiziskas un juridiskas personas, kurām piederēja *Banco Popular* kapitāldaļas pirms 2017. gada 7. jūnija noregulējuma, bija iesniegušas Vispārējā tiesā vairāk nekā 100 tiešo prasību.

3. Savā prasībā Vispārējā tiesā *Aeris Invest* apstrīdēja noregulējuma shēmu un Eiropas Komisijas apstiprinājumu vairāku, iespējams, pieļautu kļūdu dēļ, kā arī, apšaubot atsevišķu VNM regulas normu spēkā esību. Šī prasība tika noraidīta pēc būtības ar 2022. gada 1. jūnija spriedumu *Aeris Invest*/Komisija un VNV (T-628/17, EU:T:2022:315; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums").

1 Oriģinālvaloda – angļu.

2 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV 2014, L 225, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "VNM regula").

3 Vienotā noregulējuma valdes 2017. gada 7. jūnija Lēmums SRB/EES/2017/08 par *Banco Popular Español, SA* noregulējuma shēmas pieņemšanu (turpmāk tekstā – "noregulējuma shēma"). Noregulējuma shēmu apstiprināja ar Komisijas Lēmumu (ES) 2017/1246 (2017. gada 7. jūnijs), ar ko apstiprina *Banco Popular Español, SA* noregulējuma shēmu (OV 2017, L 178, 15. lpp.; turpmāk tekstā – "Komisijas apstiprinājums").

4. Vienlaikus tiek izskatīta vēl viena apelācijas sūdzība lietā C-541/22 P *García Fernández* u.c./Komisija un VNV [4], kurā tiek apstrīdēts paralēlais Vispārējās tiesas spriedums par to pašu noregulējuma shēmu (turpmāk tekstā – "paralēlā apelācijas sūdzība"). Iesniegtie argumenti būtiski pārklājas. Mani secinājumi šajā apelācijas sūdzībā tiek sniegti tajā pašā dienā (turpmāk tekstā – "paralēlie secinājumi"), un šie divi paralēlie secinājumi ir jālasa kopā.

5. Ņemot vērā paralēlo secinājumu 5.–7. punktā izklāstītos pārbaudes tiesā standartus, ierosināšu Tiesai atstāt spēkā abus pārsūdzētos spriedumus.

II. Notikumi, kuru rezultātā tika sākta tiesvedība Vispārējā tiesā

6. Šai apelācijas sūdzībai būtiskie faktiskie apstākļi, kas sīkāk izskaidroti pārsūdzētā sprieduma 25.–83. punktā, ir identiski tiem, kas izklāstīti paralēlajos secinājumos. Tāpēc būtu jāizlasa minēto secinājumu 9.–24. punkts.

III. Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

7. *Aeris Invest* 2017. gada 18. septembrī iesniedza Vispārējā tiesā prasību, lūdzot atcelt noregulējuma shēmu un Komisijas apstiprinājumu.

8. Spānijas Karalistei, Eiropas Parlamentam un Eiropas Savienības Padomei 2018. gada 6. augustā tika piešķirta atļauja iestāties lietā, un 2019. gada 12. aprīlī šāda atļauja tika piešķirta arī *Banco Santander*. Visi minētie iestājās lietā Komisijas un Vienotās noregulējuma valdes (VNV) atbalstam.

9. Ar 2021. gada 12. maija rīkojumu Vispārējā tiesa pieprasīja VNV iesniegt noregulējuma shēmas pilnās versijas, 2. vērtējumu, Eiropas Centrālās bankas (turpmāk tekstā – "ECB") 2017. gada 6. jūnija novērtējumu par maksātnespēju vai maksātnespējas iespējamību (turpmāk tekstā – "NMMI"), *Banco Popular* 2017. gada 6. jūnija vēstuli ECB, tostarp šīs vēstules pielikumu, un ECB 2017. gada 18. maija vēstuli *Banco Popular*.

10. Ar 2021. gada 9. jūnija rīkojumu Vispārējā tiesa, izskatījusi šos dokumentus, nolēma, ka tie nav nepieciešami lietas atrisināšanai, un izņēma no lietas materiāliem dokumentu konfidenciālās versijas un nosūtīja apelācijas sūdzības iesniedzējam (turpmāk tekstā – "prasītājs pirmajā instancē"), Komisijai, Spānijas Karalistei, Parlamentam, Padomei un *Banco Santander Banco Popular* 2017. gada 6. jūnija vēstuli ECB bez tās pielikuma.

11. Vispārējā tiesa pilnībā noraidīja prasību kā nepamatotu.

[4] Tiek apstrīdēts 2022. gada 1. jūnija spriedums *Eleveté Invest Group* u.c./Komisija un VNV (T-523/17, EU:T:2022:313; turpmāk tekstā – "paralēlais pārsūdzētais spriedums").

IV. Tiesvedība Tiesā

12. 2022. gada 9. augustā iesniegtajā apelācijas sūdzībā *Aeris Invest* lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu un atbilstoši prasītāja pirmajā instancē prasījumiem Vispārējā tiesā:

  – atcelt VNV noregulējuma shēmu,

  – atcelt Komisijas apstiprinājumu noregulējuma shēmai un

  – saskaņā ar LESD 277. pantu atzīt VNM regulas 15. un 22. pantu par nepiemērojamiem;

– piespriest Komisijai un VNV pienākumu atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā;

– pakārtoti – nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai un tādā gadījumā atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem.

13. Komisijas, VNV, Padomes, Spānijas Karalistes un *Banco Santander* prasījumi Tiesai ir šādi:

– pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību;

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam pienākumu atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

14. Padome papildus lūdz Tiesu:

– ja Tiesa atceļ pārsūdzēto spriedumu un lemj par prasību saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. pantu, tai būtu jānoraida iebilde par VNM regulas 15., 18., 20., 21., 22. un 24. panta prettiesiskumu.

15. *Banco Santander* papildu prasījums ir šāds: ja Tiesa apmierinātu apelācijas sūdzību un saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. pantu nolemtu pati lemt par atcelšanas prasību, tai būtu:

– saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu jāierobežo sprieduma tvērums un jāapstiprina *Banco Popular* pārdošanas *Banco Santander* sekas.

V. Juridiskā analīze

16. Apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza astoņus pamatus savas apelācijas sūdzības pamatojumam. Pirmais apelācijas pamatojums attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi VNM regulas 18. pantu, rūpības pienākumu un pienākumu norādīt pamatojumu. Saskaņā ar otro apelācijas pamatojumu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi VNM regulas 14. un 20. pantu, rūpības pienākumu un LESD 296. pantu. Trešais apelācijas pamatojums attiecas uz to, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi rūpības pienākumu, Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 17. un 47. pantu un VNM regulas 14. pantu.

Ceturtajā apelācijas pamatojumā tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Hartas 47. pantā noteiktās tiesības uz aizstāvību un LESD 296. pantu. Piektais apelācijas pamatojums ir par to, ka attiecībā uz noregulējuma shēmas konfidencialitāti un 2. vērtējumu Vispārējā tiesa ir pārkāpusi LESD 296. pantu un Hartas 47. pantā noteiktās tiesības uz aizstāvību. Ar sesto apelācijas pamatojumu tiek apgalvots, ka, noraidot apelācijas sūdzības iesniedzēja lūgumu izsniegt tam dokumentus, Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Hartas 47. pantu un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (ECPAK) 6. pantu. Ar septīto apelācijas pamatojumu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Hartas 17. un 52. pantu, jo tā noraidīja iebildi par VNM regulas 15. un 22. panta prettiesiskumu, ciktāl tie izraisa nesamērīgu tiesību uz īpašumu aizskārumu. Ar astoto apelācijas pamatojumu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi Hartas 17. un 52. pantu, kā arī LES 5. panta 4. punktu.

17. Šai apelācijas sūdzībai un paralēlajai apelācijas sūdzībai ir vairāki kopīgi apelācijas pamatojumi. Tā kā abas apelācijas sūdzības ir savstarpēji saistītas, šos secinājumus sadalīšu divās daļās: A daļā pievērsīšos abu apelācijas sūdzību kopīgajiem apelācijas pamatojumiem, bet B daļā izskatīšu tos, kas ir raksturīgi šai apelācijas sūdzībai.

A. Apelācijas pamatojumi, kas ir kopīgi lietai C-535/22 P un lietai C-541/22 P

18. Abām apelācijas sūdzībām ir kopīgi divi temati. Pirmais attiecas uz VNM regulas 18. pantu[5], un to aplūkošu 1. iedaļā.

19. Otrs abām apelācijas sūdzībām kopīgais temats ir saistīts ar apgalvojumu, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un ir pārkāpusi Hartas 47. pantu[6]. Šiem jautājumiem pievērsīšos 2. iedaļā.

1. VNM regulas 18. pants

a) VNM regulas 18. panta 1. punkta a) apakšpunkts

20. Pirmajā apelācijas pamatojumā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa pieļāva tiesību kļūdu[7], konstatējot, ka likviditātes problēmu dēļ banku var uzskatīt par NMMI, jo, lai gan bankai bija likviditātes problēmas, tā tomēr bija maksātspējīga. Paralēlajā apelācijas sūdzībā pirmā apelācijas pamatojuma pirmajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa kļūdaini uzskatīja, ka maksātnespēja nav nosacījums, lai konstatētu, ka banka ir NMMI.

21. Otrkārt, paralēlajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini atzinusi par pareizu VNV pasivitāti attiecībā uz nepieciešamību sniegt *Banco Popular* ārkārtas likviditātes palīdzību (turpmāk tekstā – "ĀLP"), jo VNV ir rūpības pienākums, tostarp pienākums nodrošināt ĀLP pirms bankas NMMI[8].

[5] Šie apgalvojumi ir ietverti pirmajā apelācijas pamatojumā lietā C-535/22 P un pirmajā apelācijas pamatojumā lietā C-541/22 P.

[6] Šie apgalvojumi ir ietverti ceturtajā, piektajā un sestajā apelācijas pamatojumā lietā C-535/22 P un otrā apelācijas pamatojuma piektajā un sestajā daļā lietā C-541/22 P.

[7] Pārsūdzētais spriedums, 275.–304. punkts.

[8] Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 118.–177. punkts.

22. Attiecībā uz pirmo apgalvojumu – saskaņā ar abiem pārsūdzētajiem spriedumiem NMMI noteikšanas nosacījumi ir sīkāk reglamentēti VNM regulas 18. panta 4. punktā [9], kurā netiek prasīts, lai banka būtu maksātnespējīga, kā arī ar šiem nosacījumiem netiek izslēgta iespēja konstatēt NMMI, ja banka saskaras ar likviditātes problēmām, kas nav īslaicīgas.

23. Pēc tam Vispārējā tiesa izvērtēja dažādos dokumentus un paskaidrojumus, pamatojoties uz kuriem ECB (savā NMMI novērtējumā) un VNV (noregulējuma shēmā) izpildīja VNM regulas 18. panta 1. punkta a) apakšpunkta prasības, ņemot vērā *Banco Popular* smagās likviditātes problēmas.

24. Minētie dokumenti ietvēra *Banco Popular* 2016. gada pārskatu, *Banco Popular* reitinga pazemināšanos dažādu reitinga aģentūru vērtējumos, negatīvo atspoguļojumu presē, bankas likviditātes segumu (kas bija nokrities zem minimālās 80 % robežvērtības), EBI pamatnostādnes [10], kurās ir izklāstīti NMMI novērtējuma nosacījumi, un *Banco Popular* valdes vēstuli [11].

25. Vispārējā tiesa atsaucās uz VNM regulas 57. apsvērumu, saskaņā ar kuru noregulējuma lēmums jāpieņem, pirms finanšu vienība nav kļuvusi maksātnespējīga un pirms pilnībā nav iztērēts viss kapitāls. Tādējādi tā pamatoti secināja, ka maksātnespēja nav vienīgais scenārijs, kad var tikt pieņemts lēmums par noregulējumu [12].

26. Ne VNM regulā, ne EBI pamatnostādnēs nav nekādu norāžu, kas ļautu uzskatīt, ka likviditātes problēmas, kas nav īslaicīgas, nevarētu novest pie secinājuma par NMMI. Tādējādi Vispārējā tiesa ir pareizi interpretējusi VNM regulas 18. panta 1. un 4. punktu un secinājusi, ka konstatējums, ka *Banco Popular* ir NMMI, atbilst VNM regulas 18. panta 4. punkta c) apakšpunkta nosacījumam, proti, ka "vienība nespēj samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā vai pastāv objektīvi fakti, kas apstiprina konstatējumu, ka vienība tuvākajā laikā nespēs samaksāt savus parādus vai citas saistības noteiktajā termiņā".

27. Attiecībā uz otro apgalvojumu – apelācijas sūdzības iesniedzēji paralēlajā apelācijas sūdzībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, konstatējot, ka VNV nav veicinājusi *Banco Popular* maksātnespēju. Tie apgalvo, ka Vispārējā tiesa kļūdaini secināja, ka bankas NMMI cēloņi nav saistīti ar to, vai noregulējums atbilst VNM regulas 18. panta 1. punkta a) apakšpunkta prasībām [13].

28. Paralēlajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka VNM regulas 52. apsvērumā [14] VNV ir noteikts pienākums nodrošināt, ka banka saņem ĀLP pirms lēmuma pieņemšanas par noregulējumu. Atbildot uz to, Vispārējā tiesa, manuprāt, pamatoti noraidīja šo

[9] Pārsūdzētais spriedums, 288. punkts; paralēlais pārsūdzētais spriedums 130. punkts.

[10] Eiropas Banku iestādes (EBI) 2015. gada 6. augusta Pamatnostādnes par apstākļu interpretāciju, kādos iestāde uzskatāma par iestādi, kas kļūst vai, iespējams, kļūs maksātnespējīga saskaņā ar Direktīvas 2014/59 32. panta 6. punktu (EBA/GL/2015/07).

[11] Pārsūdzētais spriedums, 291., 292., 297. un 298. punkts. Skat. arī paralēlo pārsūdzēto spriedumu, 118.–145. punkts.

[12] Pārsūdzētais spriedums, 286. punkts; paralēlais pārsūdzētais spriedums 132. punkts.

[13] Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 166. punkts.

[14] "VNM pamatā vajadzētu būt [Padomes] Regulas (ES) Nr. 1024/2013 [(2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādnēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV 2013, L 287, 63. lpp.)] un [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2014/59/ES [(2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV 2014, L 173, 190. lpp.)] sistēmai. Tādēļ Valdei vajadzētu būt pilnvarotai iejaukties agrīnā posmā, kad sāk pasliktināties vienības finansiālā situācija vai maksātspēja. Informācija, ko Valde šajā posmā saņem no valstu noregulējuma iestādēm vai ECB, ir noderīga, lai pieņemtu lēmumu par darbību, ko tā varētu veikt ar mērķi sagatavoties attiecīgās vienības noregulējumam."

argumentu, norādot, ka ĀLP ietilpst valstu centrālo banku kompetencē [15]. Patiešām, kā Komisija un VNV pamatoti norāda savos rakstveida iesniegumos, VNM regulas 52. apsvērumu nevar interpretēt kā juridisku pamatu, lai noteiktu pienākumu "glābt banku" pirms lēmuma par noregulējumu pieņemšanas.

29. Paralēlajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* principu, saskaņā ar kuru neviens nevar atsaukties uz savu prettiesisko rīcību attiecībā pret citiem, lai gūtu labumu [16]. Šajā kontekstā apelācijas sūdzības iesniedzēji paralēlajā apelācijas sūdzībā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini nošķīrusi labas pārvaldības principu no noregulējuma shēmas tiesiskuma [17].

30. Manā ieskatā, Vispārējā tiesa pareizi galveno uzmanību pievērš VNV uzdevumiem, kas noteikti VNM regulā, kā arī tās 18. panta 1. punktā paredzētajiem nosacījumiem lēmuma par noregulējumu pieņemšanai. Vispārējā tiesa arī nav pieļāvusi kļūdu, nolemjot apgalvoto VNV prettiesisko rīcību izskatīt saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju paralēlajā apelācijas sūdzībā prasību par zaudējumu atlīdzināšanu, nevis saistībā ar noregulējuma shēmas tiesiskumu [18].

31. Kopumā uzskatu, ka Tiesai būtu jānoraida visi apelācijas pamatojumi attiecībā uz VNM regulas 18. panta 1. punkta a) apakšpunktu.

b) VNM regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunkts

32. Pirmkārt, *Aeris Invest* apgalvo, ka noregulējuma vietā bija iespējams piedāvāt alternatīvus pasākumus un ka tādējādi Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi VNM regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu [19]. Konkrētāk, tas pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nepieprasīja VNV detalizēti un objektīvi pārbaudīt, kāpēc *Banco Popular* netika sniegta papildu ĀLP. Apelācijas sūdzības iesniedzēji paralēlajā apelācijas sūdzībā arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, ir nepareizi novērtējusi pierādījumus un nepareizi interpretējusi VNM regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu [20].

33. Vispārējā tiesa izvērtēja i) to, ka VNV ņēma vērā *Banco Popular* sniegto ĀLP, ii) ECB apstiprinājumu un iii) to, ka šāda palīdzība nebija pietiekama, lai "labotu *Banco Popular* naudas līdzekļu situācijas izsmelšanu" [21]. Vispārējā tiesa arī izskatīja ECB un *Banco de España* (turpmāk tekstā – "Spānijas Banka") vēstules sarakstē, kas attiecās uz ĀLP un kas, Vispārējās tiesas ieskatā, atklāja ātrumu, ar kādu pasliktinājās *Banco Popular* situācija [22]. Vispārējā tiesa atsaucās arī uz ECB konstatējumu, ka pat tad, ja ĀLP būtu apstiprināta 2017. gada 5. jūnijā, *Banco Popular* nebūtu spējusi izpildīt savas saistības vēlākais līdz 2017. gada 7. jūnijam [23]. Visbeidzot, Vispārējā tiesa secināja, ka VNM regulā VNV nav paredzēts uzdevums nodrošināt ĀLP [24].

[15] Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 175. punkts.

[16] Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 167. un 168. punkts.

[17] Pārsūdzētais spriedums, 173. punkts.

[18] Apelācijas pamatojumu, kas attiecas uz Eiropas Savienības ārpuslīgumisko atbildību, iztirzāšu paralēlajos secinājumos saistībā ar paralēlās apelācijas sūdzības ceturto apelācijas pamatojumu (63.–87. punkts).

[19] Šis apelācijas pamatojums attiecas uz pārsūdzēto spriedumu, 305.–327. punkts.

[20] Šie apgalvojumi attiecas uz paralēlo pārsūdzēto spriedumu, 178.–231. punkts.

[21] Pārsūdzētais spriedums, 308. punkts.

[22] Turpat, 310. punkts.

[23] Pārsūdzētais spriedums, 308. punkts; paralēlais pārsūdzētais spriedums 184. punkts.

[24] Tā vietā Vispārējā tiesa izskatīja dokumentus, uz kuriem pamatojās VNV, konstatējot, ka nav iespējams alternatīvs risinājums noregulējumam, (apstiprināto papildu ĀLP, kas nebija palīdzējusi situācijā, un to, ka Spānijas Banka nebija piešķīrusi papildu ĀLP). Pārsūdzētais spriedums, 314. un 315. punkts.

34. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uzskatu, ka Vispārējā tiesa pareizi pārbaudīja VNV saskaņā ar VNM regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu uzliktos pienākumus.

35. Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējs apspriež summas, kas, viņuprāt, faktiski bija pieejamas kā ĀLP, tomēr neapgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi faktus. Paralēlajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji arī apstrīd Vispārējās tiesas veikto pierādījumu novērtējumu attiecībā uz ĀLP summām, kas varēja tikt piešķirtas, kapitāla palielināšanu, aktīvu nodalīšanu, privātu pārdošanu trešai personai, kā arī iespējamo valsts atbalstu un Vienotā noregulējuma fonda (turpmāk tekstā – "VNF") izmantošanu.

36. Uzskatu šos argumentus par nepieņemamiem, ņemot vērā, ka Tiesas kompetencē nav nedz faktu konstatēšana, nedz pierādījumu pārbaude, izņemot gadījumus, kad apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi faktus un ka šāds sagrozījums ir acīmredzams no Tiesas lietā esošajiem dokumentiem [25].

37. Turklāt lietas dalībniekam, kas apgalvo, ka notikusi pierādījumu sagrozīšana, ir precīzi jānorāda elementi, kurus Vispārējā tiesa ir sagrozījusi, un jāpierāda kļūdas analīzē, kuru dēļ, viņaprāt, tā veikusi šo sagrozīšanu [26].

38. Apelācijas sūdzības iesniedzēji abās apelācijas sūdzībās vienīgi atkārto Vispārējai tiesai sniegtos faktus, nepierādot, ka minētā tiesa būtu sagrozījusi pierādījumus.

39. Ņemot vērā iepriekš minēto, jānoraida apelācijas sūdzības iesniedzēju argumenti – tiktāl, ciktāl tie ir pieņemami, – attiecībā uz VNM regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

c) VNM regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunkts

40. Paralēlās apelācijas sūdzības pirmā apelācijas pamatojuma trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, pirmkārt, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini interpretējusi, kā saskaņā ar VNM regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunktu un 14. panta 2. punktu būtu jālīdzsvaro intereses.

41. Otrkārt, tie apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka nepastāvēja diskriminācija situācijā, kad netika pieņemts noregulējums attiecībā uz Itālijas bankām, kurām bija NMMI [27].

42. Treškārt, tie apstrīd Vispārējās tiesas lēmumu, ar kuru šie jaunie argumenti tika atzīti par nepieņemamiem, jo tie tika izvirzīti pārāk vēlu pirmās instances tiesvedības laikā [28].

43. Attiecībā uz pirmo argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēji paralēlajā apelācijas sūdzībā apgalvo, ka VNV un Komisijai būtu bijis jālīdzsvaro sabiedrības intereses ar akcionāru interesēm.

[25] Spriedums, 2010. gada 2. septembris, Komisija/*Deutsche Post* (C-399/08 P, EU:C:2010:481, 63. punkts); spriedums, 2015. gada 29. oktobris, Komisija/*ANKO* (C-78/14 P, EU:C:2015:732, 54. punkts).

[26] Spriedums, 2022. gada 10. novembris, Komisija/*Valencia Club de Fútbol* (C-211/20 P, EU:C:2022:862, 55. punkts).

[27] Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 254. punkts.

[28] Šīs apgalvotās kļūdas ir ietvertas paralēlajā pārsūdzētajā spriedumā, 243.–247., 254. un 261. punkts.

44. Noraidot šo argumentu, Vispārējā tiesa paralēlā pārsūdzētā sprieduma 246. punktā, manuprāt, pamatoti norādīja, ka saskaņā ar VNM regulas 14. panta 2. punktu, lemjot par sabiedrības interesēm noregulējumā, nozīme ir ne tikai akcionāru interesēm, bet arī bankas noguldītāju, darbinieku un citu kreditoru interesēm. Turklāt Vispārējā tiesa analizēja ieguvumus[29], kas atsver *Banco Popular* akcionāriem radušos zaudējumus, salīdzinājumā ar situāciju, kurā banka tiktu likvidēta parastā maksātnespējas procesā.

45. Attiecībā uz otro punktu uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka noregulējuma trūkums Itālijas banku gadījumā nav salīdzināma situācija, kas varētu izraisīt diskrimināciju. Vispārējā tiesa pamatoti atsaucās uz faktu, ka VNV ieskatā šīs bankas neveica kritiski svarīgas funkcijas un to likvidācijai (pretstatā noregulējumam) nebūtu būtiskas negatīvas ietekmes uz finanšu stabilitāti. Turklāt Vispārējā tiesa pareizi norādīja, ka šajā situācijā atbilstošā salīdzinājuma banka būtu tāda banka, kurai arī ir piemērota noregulējuma procedūra.

46. Visbeidzot, uzskatu, ka Vispārējā tiesa pamatoti noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju paralēlajā apelācijas sūdzībā jauno argumentu, jo to iesniedza novēloti. Paralēlā pārsūdzētā sprieduma 261. punktā Vispārējā tiesa paskaidroja, ka prasītāji pirmajā instancē novēloti izvirzīja argumentu attiecībā uz VNM regulas 24. pantu, pamatojot šī argumenta novēloto iesniegšanu ar to, ka prasības celšanas brīdī dokumenti nebija pieejami.

47. Tomēr, kā norādīja Vispārējā tiesa, šie dokumenti attiecas uz faktiem, kas prasītājiem pirmajā instancē bija zināmi, un tādējādi jaunu argumentu novēlota izvirzīšana nebija saistīta ar tādiem tiesiskiem vai faktiskiem apstākļiem, kas prasītājiem pirmajā instancē nebija zināmi.

48. Tāpēc ierosinu Tiesai noraidīt apelācijas sūdzības iesniedzēju paralēlajā apelācijas sūdzībā argumentus attiecībā uz VNM regulas 18. panta 1. punkta c) apakšpunktu kā nepamatotus.

2. Pienākums norādīt pamatojumu un Hartas 47. pants

49. Šīs tiesvedības ceturtajā, piektajā un sestajā apelācijas pamatojumā, kā arī paralēlās apelācijas sūdzības otrā apelācijas pamatojuma piektajā un sestajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un pārkāpusi Hartas 47. pantu, pirmkārt, attiecībā uz noregulējuma shēmu un 2. vērtējumu un, otrkārt, attiecībā uz dažu noregulējuma procedūras dokumentu konfidencialitāti, kā arī attiecībā uz Vispārējās tiesas lēmumu neuzdot veikt pierādījumu savākšanas pasākumus pirmajā instancē.

50. Kādu pienākumu izpilde Tiesai būtu jāpārbauda attiecībā uz Vispārējās tiesas pienākumu norādīt pamatojumu?

51. Tiesa ir nospriedusi, ka "Vispārējās tiesas sprieduma pamatojumam skaidri un nepārprotami ir jāatklāj tiesas argumentācija, lai ieinteresētās personas varētu saprast pieņemtā nolēmuma pamatojumu un Tiesa – īstenot savu tiesas kontroli"[30]. Tomēr tas nenozīmē, ka Vispārējai tiesai būtu pienākums sniegt izklāstu, kurā izsmeļoši un detalizēti norādīts katrs lietas dalībnieku sniegtais arguments, proti, Vispārējā tiesa šo pamatojumu var izteikt netieši "ar nosacījumu, ka

[29] Proti, kritiski svarīgu funkciju saglabāšana, negatīvās ietekmes uz ekonomiku un finanšu stabilitāti ierobežošana, kā arī izvairīšanās no zaudējumiem, kas varētu rasties kreditoriem. Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 247. punkts.

[30] Spriedums, 2019. gada 19. decembris, HK/Komisija (C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 38. punkts un tajā minētā judikatūra).

tas ļauj ieinteresētajām personām uzzināt iemeslus, kuru dēļ Vispārējā tiesa nav pieņēmusi to argumentus, un ļauj Tiesai uzskatīt, ka tās rīcībā ir pietiekama informācija kontroles veikšanai"[31].

52. Tiesa konstatēja, ka "lēmuma pamatojuma precizitātes pakāpe ir jāsamēro ar materiālajām iespējām un tehniskajiem apstākļiem vai termiņu, kādā tas ir jāpieņem"[32].

53. Tāpēc saistībā ar šo apelācijas sūdzību Tiesas uzdevums ir pārliecināties par to, vai Vispārējā tiesa ir pietiekami paskaidrojusi iemeslus sava lēmuma attiecībā uz pirmajā instancē izvirzītajiem pamatiem pieņemšanai.

a) Vērtējumi un noregulējuma shēma

54. Ceturtajā apelācijas pamatojumā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa noregulējuma shēmas pārbaudē ir sniegusi nepietiekamu un pretrunīgu pamatojumu, it īpaši attiecībā uz noregulējuma shēmas 2. vērtējumu[33] un noregulējuma shēmas 23., 24. un 26. apsvērumu saistībā ar *Banco Popular* likviditātes problēmu smagumu. Apelācijas sūdzības iesniedzēji paralēlās apelācijas sūdzības otrā apelācijas pamatojuma sestajā daļā apgalvo, ka Vispārējā tiesa saistībā ar pienākumu norādīt pamatojumu ir aizstājusi VNV.

55. Jāpiebilst, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji šajā apelācijas sūdzībā apšauba faktus[34], kurus Vispārējā tiesa ir atzinusi par pierādītiem, tomēr neapgalvo, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi faktus[35]. Turklāt pamats nav pieņemams, ja "[apelācijas sūdzībā] ir tikai tekstuāli atkārtoti vai atstāstīti pamati un argumenti, kas jau tikuši iesniegti Vispārējai tiesai, ieskaitot tos, kas balstīti uz faktiem, kurus šī tiesa skaidri noraidījusi. Šāda apelācija patiesībā ir prasība, kas vērsta uz to, lai vienkārši panāktu Vispārējai tiesai iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, un tas nav Tiesas kompetencē"[36].

56. Uzskatu, ka ceturtais apelācijas pamatojums ir tikai pirmās instances tiesā izvirzīto argumentu atkārtojums, neaplūkojot Vispārējās tiesas argumentus. Tādējādi, ciktāl tas attiecas uz šiem faktu apgalvojumiem, Tiesai tas būtu jāatzīst par nepieņemamu.

57. Ja Tiesa tam nepiekristu, uzskatu, ka šis apelācijas pamatojums ir jānoraida kā nepamatots. Pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa konstatēja, ka starp 2. vērtējumā minētajiem konstatējumiem nav pretrunu, jo tie izmantojami dažādiem mērķiem: VNV konstatējums, ka *Banco Popular* ir maksātspējīga, atspoguļoja bankas grāmatvedības vērtību, savukārt dažādās bankas vērtības aplēses[37] atspoguļoja tās tirgus vērtību.

[31] Spriedums, 2024. gada 18. janvāris, *Jenkinson*/Padome u.c. (C-46/22 P, EU:C:2024:50, 131. punkts).

[32] Spriedums, 2012. gada 6. novembris, *Éditions Odile Jacob*/Komisija (C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

[33] Dažādo vērtējumu izklāstu skat. paralēlo secinājumu 16., 19. un 23. punktā.

[34] Tas attiecas uz 1. un 2. vērtējumā konstatētajām summām.

[35] Skat. judikatūru, kas minēta šo secinājumu 25. un 26. zemsvītras piezīmē.

[36] Spriedums, 2021. gada 28. janvāris, *Qualcomm* un *Qualcomm Europe*/Komisija (C-466/19 P, EU:C:2021:76, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

[37] Šajā vērtējumā *inter alia Banco Popular* ekonomiskā vērtība tika aprēķināta 1,3 miljardu EUR vērtībā labākajā gadījumā, mīnus 8,2 miljardu EUR vērtībā visnelabvēlīgākajā gadījumā un mīnus 2 miljardu EUR vērtībā atbilstoši visprecīzākajiem aprēķiniem.

58. Grāmatvedības vērtību visvienkāršāk var raksturot kā uzņēmuma bilancē norādīto vērtību. Tirgus vērtība ir pašreizējā cena, ko banka varētu iegūt tirgū [38]. Ņemot vērā šo skaidrojumu, uzskatu, ka Vispārējā tiesa pamatoti secināja, ka nav pretrunu 2. vērtējumā, kurā bija norādīts, ka *Banco Popular* ir maksātspējīga, lai arī tās tirgus vērtība sliktākajā gadījumā tika lēsta mīnus 8,2 miljardi EUR.

59. Ceturtā apelācijas pamatojuma otrajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa neizpildīja savu pienākumu norādīt pamatojumu, atzīstot, ka noregulējuma shēmas 23., 24. un 26. apsvērums ir pietiekams, lai saprastu *Banco Popular* situācijas pasliktināšanos un noregulējuma nepieciešamību. Tas apgalvo, ka šī informācija ir vispārīga un to var attiecināt uz jebkuru likviditātes krīzi.

60. Tiesai šie argumenti būtu jānoraida. VNV savā atbildes rakstā pamatoti vērš uzmanību, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs nav norādījis, kāpēc informācija par *Banco Popular* stāvokļa pasliktināšanos ir vispārīga, un neprecizē, kā tajā trūkst, lai pienācīgi izprastu likviditātes krīzi un noregulējuma nepieciešamību.

61. Otrā apelācijas pamatojuma sestajā daļā, ko apelācijas sūdzības iesniedzēji iesniedza paralēlajā apelācijas sūdzībā, vairāki argumenti [39] būtu jāatzīst par nepieņemamiem. Lai gan paralēlajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji norāda attiecīgo paralēlā pārsūdzētā sprieduma punktu, tie atsaucas tikai uz vispārīgu pamatojuma trūkumu, neprecizējot, kādu kļūdu Vispārējā tiesa, iespējams, ir pieļāvusi [40]. Turklāt tie apelācijas sūdzības stadijā izvirza arī jaunus argumentus attiecībā uz 2. vērtējuma nekonfidenciālo versiju, un tas nav pieņemami [41].

62. Attiecībā uz lietas būtību vēl ir jāizvērtē divi argumenti. Pirmkārt, paralēlajā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka Vispārējā tiesa kļūdaini konstatēja, ka Komisija, apstiprinot noregulējuma shēmu, izpildīja savu pienākumu norādīt pamatojumu [42]. Otrkārt, tie apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini atzinusi par novēlotu to argumentu, kurā tie atsaucās uz *Meroni* doktrīnas pārkāpumu attiecībā uz Komisijas līdzdalības apjomu noregulējuma procedūrā [43].

63. Attiecībā uz pirmo argumentu Vispārējā tiesa konstatēja, ka Komisijas apstiprinājums atbilst pienākuma norādīt pamatojumu nosacījumiem un tajā ir paskaidrotas sniegtās atsauces uz noregulējuma shēmu. Vispārējā tiesa pamatojās uz VNM regulas 18. panta 7. punktu, saskaņā ar kuru Komisija var vai nu apstiprināt noregulējuma shēmu, vai iebilst pret tās diskrecionārajiem aspektiem. Vispārējās tiesas ieskatā, tas nozīmē, ka Komisijai faktiski nebūtu jāatkārto noregulējuma shēmā sniegtā VNV argumentācija, bet gan tā tikai jāapstiprina.

[38] Skat. pārsūdzēto spriedumu, 343. punkts. Skaidrojumu par atšķirībām, ko var radīt abas metodes, skat. Macit, F., un Topaloğlu, Z., "Why bank market value to book ratios are so different: evidence from Turkish banking sector", no: *Economic and Business Review*, 14. sēj., Nr. 2, 2012, 169. lpp. Abu parāda novērtēšanas metožu atšķirību analīzei skat. Bowman, R. G., "The Importance of a Market-Value Measurement of Debt in Assessing Leverage", no: *Journal of Accounting Research*, 18. sēj., Nr. 1, 1980, 242. lpp., jo īpaši 245. un 246. lpp.

[39] Šie argumenti ir vērsti pret VNV un tās iespējamo pārkāpumu saistībā ar pienākumu norādīt pamatojumu tam, kāpēc par noregulējuma shēmas neatkarīgo vērtētāju tika izraudzīts *Deloitte*. Šajā daļā ir atkārtoti minēti arī daži iepriekš aplūkotie argumenti, kas izvirzīti saistībā ar VNM regulas 18. pantu (vai smaga likviditātes krīze ir pamats, lai konstatētu, ka bankai ir NMMMI; vai VNM ir jebkādi pienākumi saistībā ar ĀLP piešķiršanu).

[40] Tas ir jāuzskata par nepieņemamu, ņemot vērā Tiesas spriedumu, 2022. gada 28. aprīlis, *Changmao Biochemical Engineering*/Komisija (C-666/19 P, EU:C:2022:323, 187.–189. punkts). Turklāt "šim prasībām neatbilst tāda apelācijas sūdzība, kas neietver nevienu argumentu, kurā būtu konkrēti norādīta attiecīgajā spriedumā vai rīkojumā pieļautā tiesību kļūda". Spriedums, 2021. gada 14. oktobris, *NRW.Bank*/VNV (C-662/19 P, EU:C:2021:846, 36. punkts).

[41] Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 170. panta 1. punktu apelācijas sūdzībā nedrīkst grozīt Vispārējā tiesā izskatītā strīda priekšmetu. Skat. arī spriedumu, 2007. gada 1. februāris, *Sison*/Padome (C-266/05 P, EU:C:2007:75, 95. punkts).

[42] Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 570.–578. punkts.

[43] Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 579.–581. punkts. Spriedums, 1958. gada 13. jūnijs, *Meroni*/Augstā iestāde (9/56, EU:C:1958:7).

64. Jāpiebilst, ka jautājumu par to, vai Komisijas apstiprinājums bija pietiekams vai tikai formāls VNV lēmuma apstiprinājums, Vispārējā tiesa jau aplūkoja vienā no pilotlietām *Algebris*[44], kas nav pārsūdzēta Tiesā. Vispārējā tiesa secināja, ka Komisijas atsauce uz noregulējuma shēmu un tajā norādītais pamatojums apliecina, ka ir pienācīgi izpildīts pienākums norādīt pamatojumu. Tā uzskatīja, ka "noregulējuma shēma un tās pamatojums ir uzskatāmi par daļu no konteksta"[45], kādā tika pieņemts Komisijas apstiprinājums.

65. Piekrītu šim konstatējumam[46]. Komisija arī piekrīt, ka VNV ir izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, ja vien pašā noregulējuma shēmā ir sniegts pietiekams pamatojums. Citiem vārdiem sakot, ja Komisija uzskatītu, ka noregulējuma shēma neatbilst šā pienākuma izpildes nosacījumiem, tai būtu jāiebilst pret to un jāpieprasa VNV grozīt noregulējuma shēmu.

66. Tādējādi nekonstatēju nevienu kļūdu Vispārējās tiesas argumentācijā attiecībā uz Komisijas apstiprinājumu.

67. Visbeidzot, Vispārējā tiesa konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēji paralēlajā apelācijas sūdzībā savā replikā pirmo reizi izvirzīja argumentu, pamatojoties uz *Meroni*[47], un tāpēc atzina to par nepieņemamu.

68. Vispārējā tiesa paskaidroja, ka prasītāji savā prasībā pirmajā instancē apgalvoja, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, lai gan saskaņā ar *Meroni* doktrīnu tai bija šāds pienākums. Savā replikā pirmajā instancē tie papildus apgalvoja, ka Komisijas iesaiste noregulējuma procedūrā kopumā uzskatāma par LESD 291. pantā un *Meroni* doktrīnā noteiktā deleģēšanas principa pārkāpumu.

69. Tie patiešām ir divi atšķirīgi argumenti, no kuriem pēdējo varētu netieši interpretēt kā iebildi par prettiesiskumu saistībā ar VNM regulas 18. pantu, kurā ir precizētas Komisijas funkcijas noregulējuma pieņemšanas gadījumā.

70. Tāpēc uzskatu, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu, atzīstot, ka šis arguments ir novēlots un tādējādi nepieņemams.

b) Noregulējuma shēmas un citu dokumentu konfidencialitāte

71. Piektajā apelācijas pamatojumā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu[48], konstatējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam nebija tiesību saņemt noregulējuma shēmas pilno (konfidenciālo) versiju. Turklāt tas arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka noregulējuma shēmas nekonfidenciālās versijas sniegšana nav pretrunā VNM regulas 88. panta 1. punktam.

72. Apelācijas sūdzības iesniedzējs arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, konstatējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs varēja celt tiešu prasību pret noregulējuma shēmu, un ka tas varēja izteikt piezīmes par mazāk konfidenciālu versiju, kas vēlāk tika publicēta pirmās instances

[44] Spriedums, 2022. gada 1. jūnijs, *Algebris (UK)* un *Anchorage Capital Group*/Komisija (T-570/17, EU:T:2022:314).

[45] Turpat, 151. punkts.

[46] Skat. arī ģenerāladvokātes T. Čapetas secinājumus lietā Komisija/VNV (C-551/22 P, EU:C:2023:846, 123.–128. punkts).

[47] Doktrīna izriet no 1958. gada 13. jūnija sprieduma *Meroni*/Augstā iestāde (9/56, EU:C:1958:7). Šīs doktrīnas skaidrojumu un manu viedokli par tās piemērojamību noregulējuma procedūrā skat. ģenerāladvokātes T. Čapetas secinājumos lietā Komisija/VNV (C-551/22 P, EU:C:2023:846, 75.–97. punkts).

[48] Pārsūdzētajā spriedumā, 356.–402. punkts.

tiesvedības laikā pirms replikas iesniegšanas. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzējs pārmet Vispārējai tiesai, ka tā konstatēja, ka noregulējuma shēmas pilnajai versijai (kas ietver konfidenciālu informāciju), 1. un 2. vērtējumam un citiem ar noregulējumu saistītiem dokumentiem nebija nozīmes strīda atrisināšanā [49].

73. Paralēlās apelācijas sūdzības otrā apelācijas pamatojuma piektajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzēji apgalvo, ka paralēlā pārsūdzētā sprieduma 503. un 504. punktā Vispārējā tiesa kļūdaini konstatēja, ka, nenodrošinot tiem piekļuvi visiem noregulējuma procedūras lietas materiāliem, netika pārkāptas to tiesības uz aizstāvību.

74. Īsumā, vai abos pārsūdzētajos spriedumos Vispārējā tiesa pareizi pārbaudīja nepieciešamību prasītājiem pirmajā instancē piekļūt noregulējuma shēmas un saistīto dokumentu konfidenciālajām versijām? Uzskatu, ka jā.

75. Vispārējā tiesa vispirms noteica pārbaudes tiesā standartu attiecībā uz Hartas 47. pantu, īpaši ņemot vērā VNM regulas kontekstu, kuras 88. panta 5. punkts paredz, ka, pirms tiek izpausta jebkāda informācija, VNV nodrošina, ka tā nesatur konfidenciālu informāciju [50], un saskaņā ar kuras 88. panta 1. punktu "informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpuma prasības, izpauž citai publiskai vai privātai vienībai tikai tad, ja šāda informācijas izpaušana ir vajadzīga tiesvedības nolūkos".

76. Vispārējā tiesa arī noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentus, ka tiem bija jāpaziņo noregulējuma shēmas pilnā versija un citi dokumenti, un kurus tie pamatoja ar judikatūru ierobežojošu pasākumu jomā. Vispārējā tiesa konstatēja, ka atšķirībā no ierobežojošajiem pasākumiem, ar kuriem personai tiek iesaldēti līdzekļi, noregulējuma shēma nav individuāls pasākums, kas veikts attiecībā uz bankas akcionāriem [51].

77. Pamatojoties uz tiem pašiem loģiskajiem apsvērumiem, Vispārējā tiesa paralēlajā spriedumā noraidīja prasītāju pirmajā instancē izvirzīto argumentu, saskaņā ar kuru viņiem bija jābūt piekļuvei lietas materiāliem atbilstoši VNM regulas 90. panta 4. punktam. Saskaņā ar Vispārējās tiesas viedokli šāda piekļuve piešķirama tikai vienībai, uz kuru attiecas noregulējuma shēma, proti, *Banco Popular*, nevis tās akcionāriem vai kreditoriem [52].

78. Turklāt Vispārējā tiesa nošķīra konfidencialitātes pienākumu, kas VNV uzlikts saskaņā ar VNM regulu, no tiesībām piekļūt dokumentiem saskaņā ar Regulu 1049/2001 [53], uz kuru atsaucas prasītāji. Vispārējā tiesa noraidīja šo salīdzinājumu, jo VNM regulā ir noteikts vispārējs princips par VNV rīcībā esošās konfidenciālās informācijas izpaušanas aizliegumu [54].

[49] Turpat, 723. punkts.

[50] Turpat, 356., 363.–365. punkts.

[51] Turpat, 358. un 359. punkts.

[52] Paralēlais pārsūdzētais spriedums, 503. un 504. punkts.

[53] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.).

[54] Pārsūdzētā spriedumā 383. un 384. punktā Vispārējā tiesa atsaucās uz 2018. gada 19. jūnija spriedumu *Baumeister* (C-15/16, EU:C:2018:464, 38. un 39. punkts).

79. Tā vietā, norādot uz analoģiju ar Direktīvu 2004/39[55], kuras 54. panta 1. punkts ir līdzvērtīgs VNM regulas 88. panta 1. punktam, Vispārējā tiesa, manuprāt, pamatoti secināja, ka šo pēdējo minēto divu noteikumu mērķis nav piešķirt sabiedrībai tiesības piekļūt dokumentiem.

80. Pēc tam Vispārējā tiesa sīki analizēja pienākumu ievērot slepenību attiecībā uz noregulējuma shēmu, 2. vērtējumu un dokumentiem, uz kuriem VNV pamatojās, pieņemot lēmumu. Tā raksturoja dažādas nelabvēlīgas sekas, ko varēja radīt pilnīga informācijas atklāšana[56].

81. Vispārējā tiesa arī paskaidroja, ka VNM regulas 88. panta 1. punkts attiecas uz *iespēju* tiesai izdot rīkojumu par informācijas izpaušanu, ja tas nepieciešams tiesvedības vajadzībām, nevis, kā to apgalvoja prasītājs pirmajā instancē, ka informācijas izpaušana kļūst *obligāta* ikreiz, kad tiek uzsākta tiesvedība par kādu lēmumu[57].

82. Attiecībā uz argumentu, ka VNV nepamatoti ierobežoja piekļuvi noregulējuma shēmai, jo tā publicēja mazāk izrediģētas noregulējuma shēmas nekonfidenciālas versijas un 1. un 2. vērtējumu, Vispārējā tiesa norādīja, ka laiks (šajā gadījumā – astoņu mēnešu nobīde) ir apstāklis, kas var ietekmēt to, vai konkrētajā brīdī ir iestājušies apstākļi, no kuriem ir atkarīga konfidencialitāte[58]. Manuprāt, tā pietiekami sīki paskaidroja, ka papildu informācijas vēlāka publicēšana neietekmēja prasītāju pirmajā instancē tiesības celt tiešu prasību un savā replikā atbildēt uz papildu informāciju.

83. Sestajā apelācijas pamatojumā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa pieļāva kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 721.–728. punktā noraidot to lūgumu noteikt pierādījumu savākšanas pasākumus, tostarp, lūgumu izdot rīkojumu iesniegt dažādus dokumentus un uzdot Spānijas Karalistei rakstveida jautājumus.

84. Uzdevusi VNV iesniegt noregulējuma shēmas konfidenciālās versijas un dažādus citus dokumentus[59], Vispārējā tiesa tomēr pēc tam nolēma, ka tiem nav nozīmes strīda atrisināšanai[60]. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka tādējādi tika pārkāptas tā tiesības uz aizstāvību, jo dokumentu konfidenciālās versijas bija redzamas ne tikai VNV un Komisijai, bet arī Vispārējai tiesai. Savukārt apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka bez piekļuves šai informācijai tas nav varējis formulēt jaunus argumentus vai mainīt savu viedokli par esošajiem argumentiem.

85. Manā ieskatā, Vispārējā tiesa pamatoti atsaucās uz Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru Vispārējā tiesa vienīgā var spriest par iespējamo nepieciešamību papildināt informāciju, kas ir tās rīcībā par lietām, kuras tā izskata. Tādējādi Vispārējā tiesa varēja pieņemt nolēmumu, pamatojoties uz tiesvedības laikā izvirzītajiem prasījumiem[61].

[55] Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/39/EK (2004. gada 21. aprīlis), kas attiecas uz finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Padomes Direktīvas 85/611/EEK un 93/6/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/12/EK un atceļ Padomes Direktīvu 93/22/EEK (OV 2004, L 145, 1. lpp.).

[56] Piemēram, tā varētu "mudināt akcionārus pārdot savus vērtspapīrus tirgos un izraisīt arī noguldījumu masveida izņemšanu, kā rezultātā tiktu pasliktināta bankas finansiālā situācija un līdz ar to tiktu kaitēts VNV darbības efektivitātei, kā arī tirgus darbībai". Pārsūdzētais spriedums, 373. punkts.

[57] Mans izcēlums. Pārsūdzētais spriedums, 376. un 377. punkts.

[58] Atsaucoties pārsūdzētā sprieduma 390. punktā uz 2018. gada 19. jūnija spriedumu *Baumeister* (C-15/16, EU:C:2018:464, 48. un 49. punkts).

[59] Minēti pārsūdzētā sprieduma 95. punktā.

[60] Izņemot pusēm nosūtīto *Banco Popular* 2017. gada 6. jūnija vēstuli ECB. Vispārējā tiesa savu lēmumu pamatoja ar Reglamenta 103. pantu. Skat. pārsūdzēto spriedumu, 380. un 723. punkts.

[61] Pārsūdzētais spriedums, 725.–727. punkts.

86. Līdz ar to Tiesai būtu jānoraida kā nepamatoti piektais un sestais apelācijas pamatojums, kā arī paralēlās apelācijas sūdzības otrā apelācijas pamatojuma piektā un sestā daļa.

B. Apelācijas pamatojums, kas attiecas tikai uz lietu C-535/22 P

87. Apelācijas sūdzības iesniedzējs šajā lietā apstrīd Vispārējās tiesas secinājumus attiecībā uz apgalvotajiem pārkāpumiem *Banco Popular* pārdošanas procesā (1. punkts), kā arī attiecībā uz tiesību uz īpašumu pārkāpumu saistībā ar atsevišķiem VNM regulas noteikumiem (2. punkts) un noregulējuma shēmu (3. punkts).

1. "Banco Popular" pārdošanas process

88. Apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo [62], ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi VNM regulas [63] 14. pantu attiecībā uz maksimālas pārdošanas cenas panākšanu. Tas apgalvo, ka šis ir viens no noregulējuma mērķiem saskaņā ar VNM regulas 14. pantu, kas būtu jālasa kopsakarā ar Direktīvas 2014/59 39. pantu. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir kļūdaini secinājusi, ka VNV nebija pienākuma pirms noregulējuma izmēģināt alternatīvus pasākumus [64].

89. Trešā apelācijas pamatojuma otrajā un trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, i) nav ievērojusi rūpības pienākumu, noraidot kā nepieņemamus tā argumentus par iespējamām kļūdām 2016. gada noregulējuma plānā, un, ii) ir pārkāpusi to tiesības uz aizstāvību.

90. Attiecībā uz šo secinājumu 88. punktā izklāstītajiem apgalvojumiem Vispārējā tiesa konstatēja, ka maksimālas pārdošanas cenas panākšana nav viens no VNM regulas 14. panta 2. punkta otrajā daļā noteiktajiem noregulējuma mērķiem. Turklāt tā konstatēja, ka Direktīvas 2014/59 39. panta 2. punkta f) apakšpunkts ir būtisks attiecībā uz *Banco Popular* pārdošanu. Šajā pantā ir noteiktas procedūras prasības attiecībā uz uzņēmuma pārdošanas instrumentu, un tajā ir noteikts, ka pārdošanas "mērķis ir panākt maksimālu pārdošanas cenu attiecīgajām akcijām vai citiem īpašumtiesību instrumentiem, aktīviem, tiesībām vai saistībām".

91. Vispārējā tiesa sīki pārbaudīja katru *Banco Popular* pārdošanas procesa posmu, ņemot vērā noregulējuma shēmā sniegtos VNV paskaidrojumus un tās lēmumu attiecībā uz pārdošanu. Svarīgs faktors, ko Vispārējā tiesa ņēma vērā, bija nepieciešamība iespējami saglabāt pārdošanas procedūras slepenību, lai novērstu informācijas noplūdi, kas varētu radīt papildu nenoteiktību un uzticības zaudēšanu tirgū, tādējādi apdraudot finanšu stabilitāti [65].

92. Vispārējā tiesa arī analizēja apgalvoto VNV pienākumu pirms noregulējuma izmantot alternatīvus pasākumus, interpretējot VNM regulas 14. panta 2. punktu,. Vispārējā tiesa konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs ir nepareizi interpretējis šo normu, kurā noteikts, ka noregulējumā iesaistītie dalībnieki "cenšas maksimāli samazināt noregulējuma izmaksas un

[62] Otrais apelācijas pamatojums un trešā apelācijas pamatojuma pirmā daļa.

[63] Pārsūdzētais spriedums, 520.–569. punkts.

[64] Pārsūdzētais spriedums, 669.–697. punkts.

[65] Pārsūdzētais spriedums, 545.–552. punkts.

neiznīcināt vērtību, *ja vien tas nav nepieciešams noregulējuma mērķu sasniegšanai*"[66]. Vispārējā tiesa arī nosprieda, ka interešu līdzsvaru un noregulējuma samērīgumu nevar izvērtēt, ņemot vērā tikai iejaukšanos akcionāru tiesībās uz īpašumu[67].

93. Pēc tam Vispārējā tiesa pārbaudīja noregulējuma shēmā sniegto pamatojumu attiecībā uz to, kāpēc ar citiem noregulējuma instrumentiem nebūtu iespējams sasniegt noregulējuma mērķus, kāpēc VNV atkāpās no 2016. gada noregulējuma plāna un kāpēc nebija iespējams izmantot VNF[68].

94. Uzskatu, ka Vispārējā tiesa pareizi interpretēja VNM regulas 14. panta 2. punktu attiecībā uz nepieciešamību līdzsvarot dažādas intereses, kuras noteikti ietekmēja noregulējuma darbība. Tā arī rūpīgi pārbaudīja noregulējuma shēmā ietverto pamatojumu attiecībā uz citiem alternatīviem risinājumiem, kas netika īstenoti.

95. Uzskatu, ka 89. punktā izklāstītā trešā apelācijas pamatojuma otrā un trešā daļa nav pieņemamas. Pirmkārt, Vispārējā tiesa konstatēja, ka argumenti, kas vērsti pret 2016. gada noregulējuma plānu[69], kurš netika iekļauts *Banco Popular* galīgajā noregulējuma shēmā, tika iesniegti tikai replikā, tāpēc tie bija nepieņemami. Vispārējā tiesa norādīja, ka tie katrā ziņā ir neiedarbīgi, lai noteiktu galīgi pieņemtās noregulējuma shēmas spēkā esību[70].

96. Es tam piekrītu. Pirmkārt, šķiet, ka pirmajā instancē apelācijas sūdzības iesniedzējs replikā apgalvoja, ka 2016. gada noregulējuma plāns nebija pareizi sagatavots[71], tomēr vēlāk šis arguments tika mainīts un tika apgalvots, ka 2016. gada noregulējuma plāns būtu bijis jāatjaunina. Tā kā apelācijas sūdzības iesniegšanas brīdī tas bija jauns arguments, tas nav pieņemams[72].

97. Pat ja Tiesa nepiekristu un atzītu šos argumentus par pieņemamiem, uzskatu tos par nepamatotiem. VNM regulas 23. panta trešajā daļā ir noteikts: "pieņemot noregulējuma shēmu, Valde, Padome un Komisija ņem vērā un izpilda noregulējuma plānu, kā minēts 8. pantā, ja vien Valde, ņemot vērā lietas apstākļus, neuzskata, ka noregulējuma mērķi tiks sasniegti efektīvāk, veicot darbības, kas nav noteiktas noregulējuma plānā."

98. Vispārējā tiesa paskaidroja, ka 2016. gada noregulējuma plānā nevarēja tikt ņemta vērā likviditātes krīze, ar kuru *Banco Popular* saskārās no 2017. gada aprīļa[73]. Turklāt Vispārējā tiesa atsaucās uz noregulējuma shēmas 44.–46. apsvērumu, kurā VNV paskaidroja, "kādu iemeslu dēļ 2016. gada noregulējuma plānā paredzētais noregulējuma instruments nebija piemērots noregulējuma datumā pastāvošajiem apstākļiem"[74]. Tā rezultātā VNV mainīja īstenojamo noregulējuma instrumentu attiecībā uz *Banco Popular* – iekšējās rekapitalizācijas instrumenta vietā izraudzījās uzņēmuma pārdošanas instrumentu[75].

66 Mans izcēlums. Skat. arī pārsūdzēto spriedumu, 671. un 672. punkts.

67 Pārsūdzētais spriedums, 486., 487., 673. un 674. punkts. Vispārējā tiesa arī pārbaudīja noregulējuma shēmā ietverto pamatojumu, kurā ir aplūkots interešu līdzsvarošanas jautājums (675.–679. punkts).

68 Pārsūdzētais spriedums, 680.–697. punkts.

69 Skat. paralēlo secinājumu 10. punktu.

70 Pārsūdzētais spriedums, 490. un 491. punkts.

71 Pārsūdzētais spriedums, 688. punkts.

72 Sk. šo secinājumu 41. zemsvītras piezīmi.

73 Pārsūdzētais spriedums, 689. punkts.

74 Pārsūdzētais spriedums, 691. punkts.

75 VNV norādīja, ka "netika garantēts, ka šajā plānā paredzētais iekšējās rekapitalizācijas instruments būtu ļāvis nekavējoties un efektīvi novērst *Banco Popular* likviditātes krīzi". Pārsūdzētais spriedums, 691. punkts.

99. Tāpēc Vispārējā tiesa pamatoti noraidīja šo apgalvojumu kā nenozīmīgu.

100. Trešā apelācijas pamatojuma trešajā daļā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi tā tiesības uz aizstāvību, jo tā konstatēja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja apsvērumi un tā iesniegtais eksperta ziņojums nepierāda, kā ar citiem alternatīviem risinājumiem varētu sasniegt noregulējuma mērķus.

101. Ierosinu Tiesai atzīt šos apgalvojumus par acīmredzami nepieņemamiem, jo pretēji Tiesas Reglamenta 169. panta 2. punktā noteiktajam[76], tajos nav precīzi norādīts, kuras pārsūdzētā sprieduma daļas tiek apstrīdētas.

102. Visbeidzot, ierosinu Tiesai noraidīt otro un trešo apelācijas pamatojumu – ciktāl tie ir pieņemami.

2. Iebilde par VNM regulas 15. un 22. panta prettiesiskumu

103. Apelācijas sūdzības iesniedzējs septītajā apelācijas pamatojumā apstrīdēja arī Vispārējās tiesas vērtējumu par VNM regulas 15. un 22. panta spēkā esamību.

104. Tas apgalvo, ka, pirmkārt, Vispārējā tiesa[77] ir nepareizi piemērojusi Tiesas judikatūru attiecībā uz maksātnespējīgām bankām; otrkārt, VNM regulas 15. un 22. panta formulējumā nav ievērots nepieciešamības princips, jo tie ir pārāk plaši formulēti, tādējādi pieļaujot patvaļīgu rīcību; treškārt, šīs normas ir pretrunā LES 5. panta 4. punktam, jo neparedz dažādus risinājumus bankām, kurām ir problēmas ar likviditāti, no vienas puses, un bankām, kuram ir problēmas ar maksātspēju, no otras puses; ceturtkārt, šīs normas ir pretrunā Hartas 52. pantam un LES 5. panta 4. punktam, jo neparedz iespēju labot akciju norakstīšanu pēc galīgā vērtējuma saskaņā ar VNM regulas 20. pantu; un visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka VNM regulas 15. un 22. pants ir nesamērīgi, jo tie neparedz atbilstīgu kompensāciju, un iespēja izvēlēties dažādus noregulējuma instrumentus izraisa diskrimināciju attiecībā uz bankām, kurām ir likviditātes problēmas, un maksātnespējīgām bankām.

105. Vispirms ir jākonstatē, ka šā apelācijas pamatojuma ceturtā daļa nav pieņemama, jo tajā nav norādīts, kuras pārsūdzētā sprieduma daļas tiek apstrīdētas[78]. Turklāt nav pieņemama šā apelācijas pamatojuma piektā daļa, ciktāl tā attiecas uz diskrimināciju, kas izriet no noregulējuma instrumenta izvēles, jo tas ir jauns arguments, kas izvirzīts apelācijas sūdzības iesniegšanas brīdī[79].

106. Pievēršoties lietas būtībai, Vispārējā tiesa, atbildot uz iebildi par prettiesiskumu, ir veikusi nepieciešamos pasākumus, lai noteiktu, vai ar Hartas 17. pantu aizsargāto tiesību uz īpašumu ierobežojums var tikt attaisnots, pamatojoties uz Hartas 52. pantu[80].

[76] Skat. arī spriedumu, 2020. gada 21. oktobris, ECB/*Estate of Espírito Santo Financial Group* (C-396/19 P, EU:C:2020:845, 24. punkts).

[77] Pārsūdzētais spriedums, 150.–219. punkts.

[78] Skat. šo secinājumu 101. punktu un 77. zemsvītras piezīmi.

[79] Skat. šo secinājumu 41. zemsvītras piezīmi.

[80] Pārsūdzētais spriedums, 159. un 160. punkts.

107. Vispārējā tiesa vispirms pievērsās vispārējo interešu mērķim, kura dēļ tika ierobežotas tiesības uz īpašumu, tad aplūkoja Tiesas plašo judikatūru finanšu krīzes jomā un skaidroja riskus, ko banku maksātnespēja rada finanšu un banku sistēmas stabilitātei eurozonā, kā arī zaudējumu risku noguldītājiem [81].

108. Vispārējā tiesa jau ir sīkāk skaidrojusi, ka VNM regulas 15. un 22. pantā piedāvātās izvēles izriet no 2008. gada un turpmāko gadu finanšu krīzē gūtās pieredzes un pamatojas uz principu, ka maksātnespējīgas bankas zaudējumus pirmie sedz akcionāri. Vispārējā tiesa, īpaši pamatojoties uz Tiesas konstatējumiem spriedumā *Kotnik*, secināja, ka akcionāriem ir pilnībā jāuzņemas savu ieguldījumu risks, tostarp bankas maksātnespējas ekonomiskās sekas, un tādēļ šāda prasība nevar tikt uzskatīta par viņu tiesību uz īpašumu pārkāpumu [82].

109. Apelācijas sūdzības iesniedzēja arguments, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, piemērojot šajā situācijā judikatūru, kas attiecas uz maksātnespējīgām bankām, manuprāt, nav pieņemams. *Kotnik* un citi Tiesas spriedumi attiecībā uz sabiedrības interesēm finanšu stabilitātes jomā tika izmantoti, lai pierādītu, ka bankas maksātnespējas gadījumā akcionāriem ir jāuzņemas savu ieguldījumu risks. Tomēr Vispārējā tiesa arī norādīja, ka VNM regulas 15. un 22. pantā ir paredzēti nosacījumi, kas jāievēro VNV un Komisijai, lemjot, vai un kā veikt noregulējuma darbību. Atsaucoties uz VNM regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktu, Vispārējā tiesa norādīja, ka noregulējuma darbība tiek izmantota tikai tad, ja konkrētajā gadījumā nav pieejami citi pasākumi, piemēram, parastā maksātnespēja, valsts atbalsts vai aizdevumi [83].

110. Apelācijas sūdzības iesniedzējs otrajā argumentā apgalvo, ka Vispārējā tiesa konstatēja, ka tiesību uz īpašumu ierobežojums ir pamatots, ja ir izpildīti noregulējuma nosacījumi [84]. Tomēr Vispārējā tiesa arī sīkāk paskaidroja VNM regulas 18. un 21. pantā noteiktos papildu nosacījumus, kas ierobežo VNV un Komisijas brīvību noteikt konkrētas noregulējuma darbības parametrus [85].

111. Apelācijas sūdzības iesniedzējs trešajā un piektajā argumentā kritizēja Vispārējās tiesas spriedumu, apgalvojot, ka tā ir pieļāvusi kļūdu, atzīstot VNM regulas 15. un 22. pantu par samērīgiem, lai gan attiecībā uz izmantoto noregulējuma instrumentu un attieksmi pret akcionāriem un kreditoriem šajās tiesību normās nav paredzēts nošķirums starp bankām, kurām ir likviditātes problēmas, un maksātnespējīgām bankām.

112. VNM regulas 18. panta 1. punktā noteikto noregulējuma nosacījumu analīze nedod pamatu uzskatīt, ka VNM regulā būtu jāparedz atšķirīgi noregulējuma nosacījumi maksātnespējīgām bankām un bankām, kurām ir likviditātes problēmas.

113. Tāpēc ierosinu Tiesai noraidīt septīto apelācijas pamatojumu.

[81] Pārsūdzētā sprieduma 161.–164. punktā Vispārējā tiesa atsaucas uz vispārzināmo Tiesas judikatūras kopumu attiecībā uz pēckrīzes situāciju: spriedumiem, 2016. gada 19. jūlijs, *Kotnik* u.c. (C-526/14, EU:C:2016:570); 2016. gada 20. septembris, *Ledra Advertising* u.c./Komisija un ECB (C-8/15 P līdz C-10/15 P, EU:C:2016:701); 2016. gada 8. novembris, *Dowling* u.c. (C-41/15, EU:C:2016:836); un 2021. gada 25. marts, *Balgarska Narodna Banka* (C-501/18, EU:C:2021:249).

[82] Pārsūdzētais spriedums, 172.–174. punkts.

[83] Pārsūdzētais spriedums, 180.–188. punkts.

[84] Pārsūdzētais spriedums, 169. punkts.

[85] Pārsūdzētais spriedums, 170., 171., 179. un 180. punkts.

3. Tiesības uz īpašumu un samērīguma princips "Banco Popular" noregulējuma shēmā

114. Astotajā apelācijas pamatojumā apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, pirmkārt, Vispārējā tiesa kļūdaini uzskatīja, ka VNM regulā ir prezumēta maksātnespēja un tādējādi parastā maksātnespējas procedūra ir vienīgā alternatīva noregulējumam; otrkārt, tā pieļāva kļūdu, konstatējot, ka procedūra, kurā, pamatojoties uz 2. vērtējumu, tika pieņemta noregulējuma shēma, nav bijusi patvaļīga; un, treškārt, tā pieļāva kļūdu, konstatējot, ka taisnīgas kompensācijas neesamība ir samērīga.

115. Pirmais arguments ir daļēji nepieņemams, jo tajā nav atbilstoši Reglamenta 169. panta 2. punktam precizēts, kurā pārsūdzētā sprieduma daļā Vispārējā tiesa konstatēja, ka VNM regula pamatojas uz maksātnespējas prezumpciju.

116. Apelācijas sūdzības iesniedzējs arī apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, piemērojot, *Banco Popular* situācijai Tiesas judikatūru, kas attiecas uz maksātnespējīgām bankām [86]. Līdz ar to šis arguments ir noraidāms to pašu iemeslu dēļ, kas iepriekš analizēti attiecībā uz septīto apelācijas pamatojumu [87].

117. Otrais un trešais arguments, saskaņā ar kuriem Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu, jo nekonstatēja, ka noregulējuma shēma ir patvaļīga, jo tika pieņemta, pamatojoties uz 2. vērtējumu, un ka tā ir nesamērīga, jo tajā nav ietverta taisnīga kompensācija, nav pieņemami, jo tie pirmo reizi izvirzīti apelācijas sūdzības iesniegšanas brīdī [88]. Proti, pārsūdzētā sprieduma punktos [89], uz kuriem atsaucas apelācijas sūdzības iesniedzējs, nav runas nedz par 2. vērtējumu, nedz par taisnīgu kompensāciju. Patiesībā Vispārējā tiesa šos argumentus pirmajā instancē nav izskatījusi.

118. Tātad ierosinu Tiesai noraidīt astoto apelācijas pamatojumu tiktāl, ciktāl tas atzīts par pieņemamu.

VI. Secinājumi

119. Ņemot vērā izklāstītos apsvērumus, ierosinu Tiesai:

– apelācijas sūdzību noraidīt;

– piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

[86] Pārsūdzētais spriedums, 198.–208. punkts.

[87] Šo secinājumu 111. un 112. punkts.

[88] Skat. šo secinājumu 41. zemsvītras piezīmi.

[89] Pārsūdzētā sprieduma 466., 467., 474.–476. un 481. punkts.